

MAGISTERIUM

LA PROVA
DE
FERRO

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

Estrella Polar

MAGISTERIUM

LA PROVA
DE
FERRO

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

TRADUCCIÓ
ESTHER ROIG

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: L'Illa del Temps

Títol original: *Magisterium. The Iron Trial*
© de la traducció, Esther Roig, 2014

© Holly Black y Cassandra Claire, 2014. LLC. Published by agreement
with Salomonsson Agency
© de les il·lustracions, Scott Fischer, 2014

© de les característiques d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
© Editorial Planeta, S.A.
Avda. Diagonal 662-664, 08034, Barcelona

Primera edició: novembre del 2014

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Liberdúplex
Dipòsit legal: B. 21.492-2014
ISBN: 978-84-9057-594-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

EN CALLUM HUNT ERA una llegenda a la seva petita ciutat de Carolina del Nord, però en el bon sentit. Famós per tornar bojos els professors substituïts amb comentaris sarcàstics; també era especialista a fer enfadar els directors, els monitors de passadís i les vigilants del menjador. Els orientadors, que sempre començaven volent-lo ajudar (el pobre nen havia perdut la mare, al capdavant), acabaven esperant que no tornés a presentar-se a la porta del seu despatx mai més. No hi havia res més empipador que no ser capaç de contestar un comentari ofensiu d'un nen rabiós de dotze anys.

La cara perpètuament emmurriada d'en Call, els seus cabells negres embullats i els ulls grisos desconfiats eren ben coneguts pels seus veïns. Li agradava voltar amb el monopatí, tot i que havia trigat molt a dominar-lo; en els seus primers intents, havia abonyegat uns quants cotxes. Se'l veia sovint mirant l'aparador de la botiga de còmics, el saló recreatiu i la botiga de videojocs. Fins i tot el batlle el coneixia. Era difícil que se n'hagués oblidat després que el nen s'esmunyís pel costat del porter de la botiga d'animals domèstics durant la desfilada del Primer

de Maig i s'endugués un farumfer que estava destinat a alimentar una boa constrictor. S'havia compadit del cec i arrugat animaló que semblava incapaç de defensar-se i, per no fer diferències, havia alliberat tots els ratolins blancs que haurien estat el següent plat al menú del sopar de la serp.

No s'esperava que els ratolins es posessin a córrer frenèticament entre els peus dels assistents a la desfilada, però és que els ratolins no són gaire llestos. Tampoc s'esperava que els espectadors fugissin dels ratolins, però les persones tampoc n'eren gaire, de llestes, com va explicar-li a en Callum el seu pare quan tot plegat es va acabar. No era culpa d'en Callum que la desfilada fos un fracàs, però tots els altres —sobretot l'alcalde— semblaven creure que sí. A sobre, el seu pare va obligar en Call a tornar el talp.

El pare d'en Call estava en contra de robar.

Per ell, era gairebé tan dolent com la màgia.

En Callum es bellugava a la cadira recta davant del despatx del director, no gaire segur de si podria tornar a l'escola l'endemà o si, en cas que no hi pogués tornar, algú el trobaria a faltar. No parava de donar voltes a les diverses possibilitats que tenia per aconseguir suspendre l'examen de mag, i, si depenia d'ell, de la manera més espectacular possible. El seu pare havia esmentat mil vegades les opcions que tenia per fracassar: *Deixa la ment totalment en blanc. O concentra't en alguna cosa que sigui el contrari del que volen aquells monstres. O concentra't en l'examen d'un altre en comptes del teu.* En Call es va fregar el panxell, que tenia rígid i adolorit des de la classe del matí; de vegades l'hi passava. Com més gran es feia, més mal l'hi feia. Si més no, la part física de l'examen de mag —fos el que fos—, no li costaria suspendre-la.

Al fons del passadís veia altres nens a la classe de gimnàstica, amb les vambes que grinyolaven sobre la fusta polida del

terra, amb les veus cridaneres amb què es reptaven. Tant de bo el deixessin jugar alguna vegada. Potser no era tan ràpid com els altres nens ni tenia tant d'equilibri, però tenia energia per donar i per vendre. Per culpa de la cama estava exempt de l'entrenament de gimnàstica; fins i tot a l'escola primària, quan provava de córrer o saltar o enfilarse a l'hora del pati, se li acostava un monitor i li recordava que s'ho havia de prendre amb calma per no prendre mal. Si no feia cas, l'enviaven a dins.

Com si un parell de blaus fos el pitjor que li podia passar a una persona. Com si la cama se li pogués esguerrar més.

En Call va sospirar i va mirar les portes de vidre de l'escola davant les quals aparcaria aviat el seu pare. Tenia un cotxe que no passava desapercebut, un Rolls-Royce Phantom del 1937 pintat d'un platejat brillant. A la ciutat no hi havia ningú que en tingués un de semblant. El pare d'en Call tenia una botiga d'antiguitats al carrer Major que es deia De Tant en Tant; no hi havia res que li agradés més que agafar coses velles i trencades i tornar-les lluent i noves. Perquè el cotxe funcionés, l'havia d'ajustar gairebé cada cap de setmana. I sempre estava demanant a en Call que el rentés i li posés una mena de cera de cotxe antiga i rara perquè no es rovellés.

El Rolls-Royce funcionava la mar de bé... No com en Call. Es va mirar les vambes tot picant a terra amb els peus. Quan portava texans, com aquell dia, no es veia que tingués la cama esguerrada, però es veia tan bon punt s'aixecava i es posava a caminar. D'ençà que era un nadó que li havien fet una operació darrere l'altra, i tota mena de fisioteràpia, però res no l'havia ajudat a millorar gaire. Encara caminava amb una coixesa arrossegada, com si intentés mantenir l'equilibri en un vaixell que es gronxa d'un cantó a l'altre.

Quan era més petit, de vegades jugava a ser un pirata, o fins i tot un mariner intrèpid amb una cama de fusta, que s'enfonsava en un vaixell després d'una llarga batalla de canonades. Havia jugat a pirates i a ninges, a vaquers i a exploradors alienígenes.

Però mai a cap joc que tingués a veure amb la màgia.

Això mai.

Va sentir el rugit d'un motor i es va començar a aixecar, però es va tornar a asseure de seguida, empipat. No era el seu pare, només era un Toyota vermell qualsevol. Al cap d'un moment, la Kylie Myles, una altra alumna del seu curs, va passar ràpidament per davant d'ell amb una professora.

—Sort amb la prova de ballet —va dir la senyora Kemal, i es va girar per tornar a la classe.

—Sí, gràcies —va dir la Kylie.

Després, es va tombar a mirar en Call d'una manera estranya, com si l'estigués avaluant. La Kylie no mirava mai en Call. Era un dels seus trets característics, juntament amb els cabells rossos resplendents i la motxilla de l'unicorn. Quan coincidien a les aules, la mirada de la nena lliscava per sobre d'ell com si fos invisible.

Amb una salutació de la mà encara més estranya i insòlita, la nena va anar cap al Toyota. En Call podia veure els pares asseguts davant, que semblaven nerviosos.

No podia ser que anés al mateix lloc que ell, oi? No podia anar a la Prova de Ferro. Però, si hi anava...

Es va aixecar de cop. Si hi anava, algú l'havia d'avisar.

Molts nens es pensen que això els fa especials, havia dit el pare d'en Call, amb una veu que delatava l'avversió que sentia. Els seus pares també. Sobretot en famílies en què les habilitats màgiques es remunten a generacions enrere. I algunes famílies en què la màgia gairebé s'ha perdut veuen en un nen mag una esperança per recuperar el poder. Però són els nens sense parents mags els més dignes de compassió. Són els que es pensen que serà com a les pel·lícules.

No té res a veure amb les pel·lícules.

En aquell moment, el pare d'en Call va parar el cotxe davant de l'escola amb un grinyol de frens, tapant la visió de la Kylie a en Call. El noi va coixejar cap a la porta i va sortir, però quan va arribar al Rolls, el Toyota dels Myles ja girava la cantonada i es perdia de vista.

Ja no la podria avisar.

—Call. —El seu pare havia baixat del cotxe i estava repenjat a la porta de l'acompanyant. La tofa de cabells negres, els mateixos cabells negres embullats que tenia en Call, s'estaven tornant grisos a les temples, i, malgrat la calor, el seu pare portava una americana de xeviot amb colzeres de pell. En Call pensava sovint que el seu pare s'assemblava al Sherlock Holmes de l'antic programa de la BBC; sovint, la gent es quedava parada quan veia que no tenia accent britànic. — Estàs a punt?

En Call va arronsar les espatlles. Com podies estar a punt per a una cosa que et podia esguerrar la vida si no te'n sorties? O, en aquest cas, si te'n sorties.

—Suposo que sí.

El seu pare li va obrir la porta.

—Molt bé. Puja.

L'interior del Rolls estava tan immaculat com l'exterior. A en Call el va estranyar veure les seves velles crosses sobre el seient de darrere. Feia anys que no les necessitava, d'ençà que va caure d'una estructura de jocs infantils i es va torçar el turmell, el turmell de la cama bona. Quan el pare d'en Call va pujar al cotxe i va engegar el motor, en Call les va assenyalar.

—Per què són? —va preguntar.

—Com més malament sembli que estàs, més probable és que et rebutgin —va dir el seu pare amb tristesa, mirant enrere mentre sortien de l'aparcament.

—Sembla com fer trampa —va rondinar en Call.

—Call, la gent fa trampa per guanyar. No es pot fer trampa per perdre.

En Call va fer cara d'exasperació, i va deixar que el seu pare cregués el que volgués. L'únic que tenia clar era que no pensava fer servir aquelles crosses si ho podia evitar. Però no volia discutir, si més no aquell dia, que el pare d'en Call ja havia cremat les torrades de l'esmorzar, cosa que no feia mai, i havia escri-

dassat en Call quan s'havia queixat perquè el feia anar a l'escola només per dues hores.

Ara el seu pare estava concentrat en el volant, amb les barres serrades i els dits de la mà dreta tancats amb força sobre el canvi de marxés, que accionava amb una violència innecessària.

En Call va intentar concentrar la mirada en els arbres de fora, les fulles dels quals començaven a tornar-se grogues, i recordar tot el que sabia del Magisterium. La primera vegada que el seu pare havia parlat dels mestres i la manera com escollien els seus aprenents, havia fet seure en Call en una de les grans butaques de pell del seu estudi. En Call tenia el colze embenat i el llavi partit a conseqüència d'una baralla a l'escola, i no estava d'humor per escoltar. A més, el seu pare estava tan seriós que li havia fet por. I així va ser també com va parlar el seu pare, com si anés a dir a en Call que tenia una malaltia horrosa. Va resultar que la malaltia era estar capacitat per a la màgia.

En Call es va arraulir a la butaca mentre el seu pare enraonava. Estava acostumat a ser víctima d'assetjament; hi havia nens que es pensaven que la seva cama el convertia en un blanc fàcil. Normalment, els podia convèncer del seu error. Però aquella vegada eren un grapat de nois més grans, que l'havien acorralat rere el cobert, a prop dels gronxadors, quan tornava a casa de l'escola. Li van donar empentes i el van insultar com altres vegades. En Callum havia après que la majoria de persones s'arronsava quan ell plantava cara, així que va intentar pegar el noi més alt. Aquell va ser el seu primer error. Aviat el van tirar a terra, i un dels nois se li va asseure sobre els genolls mentre que un altre el colpejava a la cara, intentant obligar-lo a disculpar-se i reconèixer que era un cretí esguerrat.

—Perdó per ser formidable, desgraciats —havia dit en Call, abans de perdre el coneixement.

Només havia estat inconscient un minut, perquè, quan va obrir els ulls, va entreveure les figures que s'escapolien en la

llunyania. Fugien corrent. En Call no es podia creure que la seva rèplica hagués funcionat tan bé.

—Així m'agrada —va dir, tot incorporant-se—. Ja podeu córrer!

Llavors va mirar al voltant i va veure que el formigó del pati de jocs s'havia esquerdat. Una gran fissura anava dels gronxadors a la paret del cobert, partint la petita construcció per la meitat.

Era al bell mig del que semblava un miniterratrèmol.

Li va semblar la cosa més espectacular que havia vist mai. El seu pare no hi estava d'acord.

—La màgia va per famílies —va dir el pare d'en Call—. No vol dir que tots els membres d'una família la tinguin, però sembla que tu la podries tenir. Malauradament. Em sap molt de greu, Call.

—Vols dir que la vaig fer jo, l'esquerda del terra? —En Call estava dividit entre una alegria atordidora i un horror extrem, però l'alegria pesava més. Sentia que se li enfilaven amunt les commissures de la boca i es va obligar a abaixar-les.— Això és el que fa la màgia?

—Els mags es valen dels elements, terra, aire, aigua, foc, i fins i tot del buit, que és l'origen de la màgia més poderosa i terrible que existeix, la màgia del caos. Poden fer servir la màgia per a moltes coses, incloent-hi separar la terra, com has fet tu. —El seu pare havia brandat el cap.— Al començament, quan la màgia apareix, és molt intensa. Un poder cru... però l'equilibri és el que tempera la capacitat màgica. Es necessita estudiar molt per tenir tant poder com un mag que acaba de sortir de l'ou. Els mags joves tenen poc control. Però, Call, ho has d'aturar. I no has de tornar a fer servir la màgia mai més. Si ho fas, els mags se t'enduran als túnels.

—És on hi ha l'escola? El Magisterium és sota terra? —va preguntar en Call.

—Enterrat sota terra, on no el pot trobar ningú —va expli-

car el seu pare amb tristesa—. Allà baix no hi ha claror. Ni finestres. És un laberint. Et podries perdre per les cavernes i morir i no ho sabia mai ningú.

En Call es va llepar els llavis, que se li havien quedat secs de sobte.

—Però tu ets mag, oi?

—No he fet servir la màgia d'ençà que la teva mare va morir. No la faré servir mai més.

—I la mare hi va anar? Als túnels? De debò?

En Call desitjava sentir qualsevol cosa sobre la seva mare. No en tenia gaires records. Algunes fotos esgrogueïdes en un àlbum vell, on es veia una dona amb els cabells negres d'en Call i els ulls d'un color que en Call no sabia definir. Sabia que era millor no fer gaires preguntes al seu pare sobre la seva mare si no era absolutament necessari.

—Sí que hi va anar —va dir el pare d'en Call—. I és per culpa de la màgia que va morir. Quan els mags entren en guerra, que és sovint, no es preocupen per les persones que moren per culpa d'ells. Aquesta és una altra raó per la qual has de mirar de no atreure la seva atenció.

Aquella nit, en Call es va despertar cridant, creient que estava atrapat sota terra, i la terra s'amuntegava a sobre d'ell com si l'enterressin viu. Per més que es resistís, no podia respirar. Després va somiar que corria fugint d'un monstre fet de fum, amb uns ulls que giraven amb milers de colors malèfics diferents... però no podia córrer prou de pressa per culpa de la cama. Als somnis, l'arrossegava com una cosa morta fins que queia, amb l'alè calent del monstre al clatell.

Altres nens de la classe d'en Call tenien por de la foscor, el monstre sota el llit, els zombis, o els assassins amb destrals gegants. En Call tenia por dels mags, i encara en tenia més de ser-ne un.

Ara els coneixeria. Els mateixos mags que eren la raó per la qual la seva mare fos morta i que el seu pare no rigués gairebé

mai i que no tingués amics, i que en comptes d'això treballés sol al taller que s'havia construït al garatge, on arreglava mobles esventrats i cotxes i joies. En Call no creia que calgués ser un geni per entendre per què el seu pare estava obsessionat a adobar coses.

Van passar rabents pel costat d'un senyal que els donava la benvinguda a Virgínia. Tot semblava igual. No sabia què s'esperava, però en Call havia sortit poc de Carolina del Nord. No s'allunyaven gaire sovint d'Asheville, com a molt, per anar a trobades d'intercanvis de peces de cotxe i fires d'antiguitats, on en Call es passejava entre piles de vaixelles de plata sense polir, col·leccions de cromos de beisbol ficades en fundes de plàstic, i caps de iac vells i esgarrifosos dissecats, mentre el seu pare regatejava per aconseguir alguna cosa avorrida.

En Call va pensar que, si no suspenia aquella prova, potser no tornaria mai més a una d'aquelles trobades. Se li va encongir l'estómac i va sentir una esgarrifança gèlida. Es va obligar a pensar en el pla que el seu pare li havia inculcat: *Deixa la ment totalment en blanc. O concentra't en alguna cosa que sigui el contrari del que volen aquells monstres. O concentra't en l'examen d'un altre en comptes del teu.*

Va deixar anar aire. Els nervis del seu pare se li estaven encomanant. Tot aniria bé. Suspendre exàmens era fàcil.

El cotxe va sortir de l'autovia i va agafar una carretera estreta. L'únic senyal que hi havia tenia el símbol d'un aeroplà, amb els mots AEROPORT TANCAT PER REFORMES a sota.

—On anem? —va preguntar en Call—. Que hem d'agafar un avió?

—Esperem que no —va murmurar el seu pare.

El camí havia deixat d'estar asfaltat de sobte. Mentre botaven els següents cent metres, en Call es va agafar a la porta per no sortir disparat i donar-se un cop de cap contra el sostre. Els Rolls-Royce no estaven fets per a camins de terra.

De sobte, el camí es va eixamplar i els arbres es van distan-

ciar. El Rolls era en un espai ample i net. Al mig hi havia un hangar fet d'uralita. Aparcats per allà hi havia uns cent cotxes, des de furgonetes desballestades fins a turismes gairebé tan llampants com el Phantom i molt més nous. En Call va veure pares amb els seus fills, tots de la seva edat, que s'afanyaven cap a l'hangar.

—Em sembla que arribem tard —va dir en Call.

—Millor.

El seu pare semblava lúgubrement complagut. Va aturar el cotxe i va baixar, fent un gest a en Call perquè el seguís. En Call es va alegrar de veure que el seu pare s'havia oblidat de les croses. Feia calor i el sol picava amb força a l'esquena de la samarreta grisa d'en Call. Es va eixugar els palmells suats amb els texans mentre caminaven per l'aparcament cap al gran espai negre obert que era l'entrada de l'hangar.

A dins, era una bogeria. Nens amunt i avall, amb unes veus que aquell espai immens amplificava. Havien muntat grades contra una paret de metall; hi cabia més gent de la que hi havia, però la immensitat de la sala les empetitia. Al terra de ciment hi havia unes X i uns cercles dibuixats amb cinta blava brillant.

A l'altra banda, davant d'unes portes que abans es devien obrir per deixar sortir els avions cap a les pistes, hi havia els mags.